

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtak in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam poiz, plača za leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo Slovenskega Gospodarja v Mariboru. — List se dopušča do odpovedi. — Udje „Kato. Ekvovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 vin. — Uredništvo: Korodška cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Korodška cesta šte. 5, vsprejemna naročnine, inserate in reklamacije. — Za večkratno oglasno primeren popust. Inserati se sprejemajo do torka epoldne. — Ne zaprite reklamacije so poštnine protiv.

Današnja številka obsega 10 strani in prilogo: „N A S D O M.“

Naša zaveznika.

Avstrija je zvezana z Nemčijo in Italijo za slučaj, da ji kdo napove vojsko. Toda na prijatelja, ki niti v dobrih dneh ni zvest, se ni mnogo zanesti. Da se v Italiji neprenehoma goji sovraštvo proti nam, je znana stvar. Kako nam je hotela Italija pomagati, ko smo si l. 1908 prisvojili Bosno in Hercegovino, je res znamenje zvestega prijateljstva. Že je mobilizirala svojo vojsko ter čakala samo, da se mi z balkanskimi državami zapletemo v vojno. To priliko bi uporabila, da nas zahrbtno napade ter nam ugrabi laško Tirole in Trst. Takšna je ena naših zaveznic.

Druga naša zaveznica je Nemčija. Ko nam je pretela l. 1908 vojska na Balkanu, takrat se je res nemški cesar Viljem bahal, da stoji s celo armado za nami. Mi bi namreč takrat njegove pomoči niti ne bili potrebovali. Z balkanskimi državami bi bili opravili sami, a Rusija bi nas gotovo ne bila napadla, ker je bila še od japonske vojske in notranjih nemirov preveč oslabiljena. Nemška ponudba je bila torej le hinavščina in komedija.

V zadnji balkanski vojski, ko so se slovanske države borile proti Turkom, je Nemčija že bolj odkrito pokazala svoje prijateljstvo do nas. Neprenehoma nas je hujskala na vojsko nad Srbe in Črnogorce in ko je videla, kako smo mi osvojevali pri teh narodih, prišel je nemški kramar med nje, izpodrinil naše blago in upeljal svoje. Naša veletrgovina je imela pred to vojsko v slovanskih državah na Balkanu najboljši izvozni trg, sedaj ga ima zahrbtna Nemčija. Mi pa imamo celo vrsto tovarn, ki so ustavile delo, in na tisoče delavcev brez posla.

Se nekaj nam je storila Nemčija za časa zadnje vojske. Ko je Avstrija videla, da si ljubezni Srbije in Črne gore ne more tako hitro zopet pridobiti, hotela je vsaj eno balkansko državo pritegniti na se ter si jo narediti za prijateljico. Posređovala je, da Rumunija ne ugrabi Bolgarom rodovitne Dobruče, toda Nemčija je bila nasproti. Nasproti Grkom je hotela Avstrija Bolgarom pridobiti ugoden izhod na Sredozemsko morje pri Kavali, a Nemčija je nasprotovala, tako, da so naša tozadevna posređovanja ostala brezuspešna. Nemčija je storila vse, da bi balkanskim narodom dokazala, češ, saj Avstrija nima nobene moči, da bi vam pomagala.

Zadnji čas pa je rusko časnikarstvo razkrilo zopet veliko politično lopovstvo Nemčije proti Avstriji. Rusija je hotela ustanoviti trozvezo Rusije, Nemčije in Francije nasproti svoji nasprotnici v Perziji, v Mali Aziji in Sredozemskem morju, nasproti Angliji. Predpogoj za to zvezo bi bil, da se spravi Francija in Nemčija. Zato bi naj Nemčija odstopila Franciji Elzaško-Lotrinsko, a v zameno bi si naj vzela zapadno Avstrijo, to je Češko, nemške alpske dežele in naše slovanske dežele, Rusija bi si vzela Galicijo in Bukovino, druge dežele pa bi naj pripadle balkanskim državam. Najbolj živo se je zanimal za ta ruski načrt nemški cesar, naš ljubi zaveznik. Delitev Avstrije mu ni delala prav nobenih mislekov, temveč le nasprotje proti Angliji, koje mogoče brodovje mu je povzročalo kurjo polt. Rusija je med tem svoj načrt že davno vrgla med staro šaro, a nemški cesar se je še vedno zanimal za te, nam zelo prijazne načrte.

Nemški listi sami priznavajo prav odkrito, da vladni krogi v Nemčiji naši domovini ne želijo dolgega življenja. Ti naši zavezniki neprenehoma mislijo na naš razpad. Le eno bi bilo oholim Prusom neljubo, namreč, da bi z avstrijskimi deželami dobili preveč katoliškega prebivalstva. Katoliško vero pa protestantovski Prusi sovražijo. Vsled tega so bili na Nemškem zelo veseli in zadovoljni, ko se je začelo v Avstriji protestantsko, proč-od-rimovsko gibanje. Podpirali so ga s časniki, z lutrovskimi pastirji in denarjem. Ravno te dni so poročali nemški časniki, da je sedanja nemška cesarica zelo radodarno podpirala protestantsko gibanje v naši Avstriji.

Sedanji nemški cesar Viljem je sploh strupen sovražnik katoliške vere in zavoljo tega gotovo ni bil nevođen, ko je njegova žena izdajala denar, da pospešuje v Avstriji odpuščanje od katoliške vere. Kako našo vero sovražijo, dokazuje ta-le dogodek. Ko je njegova bližnja sorodnica, hessenška grofica Ana, dne 9. oktobra 1902 prestopila od protestantizma h katoliški veri, takrat se je Viljem sšno razjutil ter ji pisal

pismo, v katerem tudi stoji: „Vero, h kateri si pristopila, sovražim“. Pismo je prišlo v roke vrtislavskega kardinala Kopa in ko je ta pred kratkim umrl, se je objavilo in nam pokazalo nemškega cesarja Viljema v pravi fuži.

V zadnji številki smo objavili načrt avstrijskega vsenemštva, ki hoče Nemcem pripraviti pot preko Slovencev do Adrije. Ti načrti se čudovito strinjajo z načrti vseh odločilnih krogov v Nemčiji. Ako se torej borimo proti tem načrtom, borimo se tudi za našo Avstrijo in za katoliško vladarsko hišo habsburško. Da bi se to pač tudi vedno in povsod dovolj upoštevalo! Avstrija se ne more zanesti na svoje zunanje zaveznike, ampak samo na svoje narode, katerim mora izkazovati vsestransko pravico ter jim ščititi vero, jezik in zemljo.

Kmetijska družba.

Zadnji teden, dne 27. in 28. marca, se je vršil občni zbor štajerske Kmetijske družbe. Spodnještajerske podružnice so bile skoro polnoštevilno zastopane. Najprej je bila razprava o predlogih, ki so jih stavile različne podružnice. Ker so ti predlogi večinoma strokovno-kmetijskega značaja, bodo o njih poročale „Gospodarske Novice“.

Pričakovalo se je, da bo prišlo med nemškimi strankami do hudih spopadov, kajti vse se borijo za upliv v Kmetijski družbi. Toda le v začetku se je slišalo nekaj ostrih besed med Pančevimi in Klusemanovimi pristaši. Oboji so svobodomiselnih, toda Pančevci so za znižanje uvozne carine za nekatere kmečke pridelke, Klusemanovi pa branijo dosedanje carine. Tretja nemška stranka so krščansko-socialna, ki grede glede carine s Klusemanovci. Pristaš Klusemanov je predlagal, da se najprej razpravi na obnem zboru o carinskih vprašanjih. Ob tej priliki je ravno prišlo do spopača. Toda Pančevci in — slovenski liberalci so glasovali proti, čeprav se mora reči, da so carinska vprašanja za naš kmečki stan najvažnejša vprašanja. Dobra carinska politika dviga kmečki stan slaba ga uničuje.

Pr. volitvah v osrednji odbor se je zopet, kakor ja to samoumevno, pokazalo strankarstvo. Po prizadevanju voditeljev naše kmečke stranke so imeli Slovenci tokrat dobiti 6 mest v osrednjem odboru. Zaučevali so naši sicer še več, a se niso dosegli. Da med slovenskimi strankami ni prišlo do boja v navzočnos Nemcev, sta se stranki robotali tako, da dobi kmečka stranka 4 odbornike, liberalna pa 2. Po večini so potem pri volitvi liberalci res pošteno držali ta dogovor, toda pri nekaterih je vendar udarila liberalna nepoštenost na svetlo in volil so drugače.

Predsednikom družbe je izvoljen zopet deželni gavar Edmund grof Attems, prvim podpredsednikom dr. Klusemann, drugim podpredsednikom Neuper. Izmed Slovencev so izvoljeni v odbor: posl. dr. Verstovšek, prof. Gabriel Majcen, poslanec Ozmec, župan Franc Thaler in liberalca Roblek ter Petrovar.

Našim pristašem priporočamo, da se brigajo za kmetijske podružnice, kajti liberalci sodelujejo sedaj veliko pri njih, toda samo z namenom, da bi prišli zopet do politične moči. Ako kdo rabi pomoč ali posređovanje, naj se obrne na naše odbornike, pri njih bo našel potrebno pomoč.

Politični ogled.

— Slovensko-Hrvaško. V Gorici se je vršil v nedeljo, dne 29. marca, hud volilni boj v III. razredu pri občinskih volitvah med Italijani in Slovenci. Do sedaj so gospodarili v tem mestu zagrizeni Italijani, ki so pred vsem podobni našim spodnještajerskim Nemcem in nemskutarjem. Slovenci so nastopili složno. Italijani so bili tudi združeni, pomagali so jim pa še Nemci in socialni demokrati. Na obeh straneh se je razvila strastna agitacija. Žalibog, da so se našli na slovenski strani izdajalci, ki so pripomogli Italijanom do zmage. Italijani so z največjim naporom dobili komaj nekaj nad 100 glasov več kot Slovenci, kateri so dobili 340 glasov. Slovanci gre povsod na dan.

— Hrvaški poslanec Stjepan Zagorac, pristaš stranke prava, je dne 21. t. m. dejal v hrvaškem saboru z ozirom na očitanje, češ, da je iridentar: Nam „Hrvatom hi treba, da bi bili vpleizdajalci. Hrvatje lahko mirno čakajo. Monarhiji proti nevarnost od Italije, ki si želi Istre, od Srbije, ki ji hoče vzeti Bosno

in Dalmacijo, in od Rusije; mogoče ba celo tudi od Rumunije. Ako se monarhija hoče rešiti, mora Hrvatje in Slovence sama združiti. Če noče, potem pa se bodo Hrvatje vendar-le združili, seveda z velikimi izgubami. Ali ni torej najbolj pametno, da monarhija ujedini naš narod? — Hrvaški liberalci, združeni v takozvani „koaliciji“, so v Zagrebu izvolili bana Skrlca za deželnega poslanca. Mož je hud madžaron in niti ne ume hrvaškega jezika. Liberalce pa to nič ne ovira, ker so skoro gotovo od madžaronov podkupljeni. — Vedno še vlada na Hrvaškem razburjenje zaradi razlastilnega zakona za pomorsko obrežje, kakor so ga sklenili v madžarskem državnem zboru. Pred leti so ukradli Madžari Hrvatom Reko, sedaj so si naredili zakon, s katerim jim bodo vzeli še ostalo morsko obal. Tako Madžar steguje svoje prste po slovanskem morju in svobodomiselnja koalicija, v kateri pa nosijo Srbi prvi zvonec, jim je hotela to mirno dovoliti. Toda vzbudila se je hrvaška zavest in tudi koalicija se je je ustrašila. Vendar bo ostalo po našem mnenju vse pri starem. Srbi v koaliciji dobro vedo, kaj delajo. Hrvaško primorje bi naj pripadlo v bodočnosti Madžarom, dalmatinsko pa Srbom. Hrvatje bodo morali stati z odprtim očesom na straži.

— Kranjsko. V Ljubljani se zopet pere umazano perilo. Se niso pozabljene liberalne sleparije pri Glavni posojilnici, že je sodišče pričelo razpravo proti onim osebam, ki so zakrivila propad zadruge Agro-Merkur. Liberalni neuspehi na polju združništva slovenskemu narodnemu gospodarstvu zelo veliko škodijo, ker mu pred vsem svetom jemljejo kredit.

— Koroško. Slovenski Korošci uporabijo letos vsako priliko, da proslavijo 500letnico zadnjega umesčenja koroških vojvod. S tem se bo gotovo dvignil ponos koroškega kmeta, kajti svoboden slovenski kmet je bil, ki je ustoličeval vojvode v slovenskem jeziku. Naj bi ta slavija zadušila med slovenskim ljudstvom sleherno kal nemskutarije. Med slovenskimi Korošci sedaj najlepše deluje Krščansko-socialna zveza. Dobro bi bilo, da bi se tudi na političnem polju več delalo, in sicer, da bi se odločno povdarjala kmečka plač.

— Rusija se še vedno oborožuje. Objavlja se novi načrt za zgradbo vojaškega letalnega brodovja. Rusi so sklenili, da zgrade 326 navadnih zrakoplovov in 10 zračnih letalnih strojev v novi velikanski obsežnosti. Naročili so tudi v inozemstvu nad sto zrakoplovov različnih sestav. Zakaj se Rusija tako pripravlja? V Mali Aziji in Perziji sili vedno bolj Nemčija naprej in zato se je bati, da se Rusija in Nemčija prejalislej zgrabit, ako se nesporazumljenja ne bodo dala drugim potom poravnati. Grabežljivost Nemčije spravlja Evropo zopet v vojskino nevarnost.

— Angleško. Na Angleškem so bile zadnji teden razmere tako napete, da se je splošno pričakovalo, da bo na Irskem izbruhnila državljanska vojska radi nameravanih svobodešin za Irce. V protestantski pokrajini Ulster, kjer se je pripravljala vstaja, so se duhovi sedaj že pomirili. Med vojaštvom in častniki še sicer vre in se jih mnogo protivi, da bi šli zoper uporne protestante. Mnogo častnikov in celo več generalov je raje odložilo svoje časti, kot bi se borili za svobodo Ircev. Celovojni minister Seely je odstopil. Vlada pa, kakor je razvidno iz novejših poročil, vstraja pri svojem sklepu in bo najbrž svobodo Ircev tudi izpeljala. Sedaj je ministrski predsednik Asquith, velik prijatelj Ircev, prevzel vojno ministrstvo in bo šel z vestimi četami nad uporne protestante, če bodo še nadalje skušali rogoviliti.

— Albanija. Kakor vsa znamenja kažejo, se vidskemu princu v Albaniji ne bo godilo posebno dobro. Že sedaj so se pojavili razni resni spori med posameznimi albanskimi velmožmi. Tako sta se n. pr. hudo sprla znani Esad-paša in ministrski predsednik Turkan-paša. Vojni minister Esad-paša je spravil spor tako daleč, da so v kneževih prestolnici, v Draču, postale razmere nevzdržne. Vrše se poulični boji, prebivalstvo je razcepljeno v dva tabora, a večina se nagiba na stran Essad-paše. Knez in kneginja si ne upata zapustiti svoje palače. Lahko se zgodi, da bodo Albanci z Viljemom tako napravili kakor so Meksikanci z Maksimiljanom. — Splon plenijo roparske tolpe po Albaniji slej kakor prej. Tudi med Grki in Albanci se vrše neprestane praske.

— Francija. Ministrova žena, morilka Caillaux, je sicer zaprta, toda njena ječa je prijetna. Soba ima krasno in bogato opremljeno, obiskati jo sme vsak-

do in ob vsakem času in tudi gibati se sme po slobodno. Do razprave še menda ne pride tako hitro, in če bi ji pretela obsodba, ji bodo gotovo omogočili, da pravočasno zbeži. Takšna je pač liberalna šola. Delavec in kmet sta malo manj kot človeka, le v višjih krogih so ljudje, za katere ni Boga in postav.

— **Italija.** Polentariji so zopet nesramni. V Paviji so profesorji in študenti imeli zborovanje, na katerem so zahtevali laško vseučilišče v Trstu. Italijani torej že zahtevajo, kaj se ima v Avstriji zgoditi. Vsi govorniki so napadali na srđit način našo Avstrijo ter hujskali na vojsko zoper njo. V svojem sovraštvu so začeli tako divjati, da je moralo nastopiti vojaštvo. In pravijo, da je Italija naša zvesta zaveznica.

Rumunski bo zavezništvo Rusije. Ker se je Avstrija potegnila ob zadnji vojski za Bolgare, so Rumuni postali nasprotniki Avstrije in so se nagubili k Rusiji. Se bolj so postali Rumuni vznemirjeni, ko je naš zunanji minister Berchtold zahteval, da se naj ne potrdi v Bukareštu sklenjeni dogovor balkanski držav, od katerega je imela Rumunija lep dobiček. Rumuni so začeli tožiti, da so njihovi bratje na Sedmograškem od Madžarov stiskani. Rusija je izrabila to nevoljo in je Rumune še bolj na-se priklenila, ko je ruski car postal kralju Karolu visoko odlikovanje. Zdaj je prišlo še nekaj hujšega. Rumunski kralj in kraljica sta odpotovala v Petrograd, kjer se bo njun sin, prestolonaslednik, kakor smo že zadnjič poročali, oženil s carjevo hčerjo. Zveza med Rusijo in Rumunijo se bo na ta način stalno utrđila, kar bo Avstriji v škodo.

„Štajerc“, trdovraten nevernik.

Pijanec se ne spreobrne, dokler se v jamo ne zvrne, pravi star pregovor. Pri „Štajercu“ velja ta prislovia v polnem obsegu brez vsakega prikrajšanja. Za njega je in ostane Lurd kraj „navadnega, smešnega babjeverstva“, kljub temu, da so rimski papeži potrdili prikazni Marijine in lurski sv. Devici izkazovali visoke in izredne časti. „Krščanski“ „Štajerc“ se za papeške besede ne zmeni nič, za njega je merodajno protestantovsko in brezversko psovanje in blatenje Lurda. Lep katoličen ta „Štajerc“! Ne samo, da si ne da ničesar dopovedati, nasprotno, on celo od dne do dne raste v svoji brezverski zagrizenosti. V zadnji številki se je povspel do take visokine profirkščanskega sovraštva, da opusje Lurd in njegove dogodke z „oslarijo in zaslepljenostjo“. Kaj takega izreči se drzne samo človek, ki nima nič vere in niti trlice spoštovanja do Matere božje. Brezumno krščanstvu sovražno hudobje!

V boju zoper Lurd pa je „Štajerc“ tudi pokazal svojo ogromno neumnost, ki je še večjega občudovanja vredna kot njegovi 15.000eri iztisi, pri katerih moramo pravzaprav zastrmeti, ker niso nič zrasli, čeprav so tako debelo škropljeni s krvjo „svete Johance“. V predzadnji številki našega lista smo navedli nekaj zgodovinsko dokazanih slučajev naglega ozdravljenja, ki se naravno, brez izredne božje pomoči, ne dajo razlagati. „Štajerc“ pa teh slučajev ne preiskuje, temveč jih kratkomalo zanika, češ, vse to je izmišljeno. Tako ravnanje je tako bedasto in smešno, da ga ne moremo prisojati le količkaj treznemu in poštenemu človeku, ampak samo kakemu drznemu fantalinu. Danes, ko to pišemo, namreč 31. marca, je ravno preteklo 100 let, odkar so po porazu velikega Napoleona združeni Rusi, Avstrije in Nemci, njim na čelu ruski car in pruski kralj, v slovesnem vohodu korakali v Pariz. Vpričo tega zgodovinskega dogodka pa bi kaka prismođa, kot je „Štajerc“, — če je še sploh kje na svetu najti taka prismođa — rekel: „To ni res. Veliki Napoleon ni bil poražen. Da bi bili Rusi, Nemci in Avstrije kdaj slovesno korakali v Pariz, ni mogoče, ker je bil Pariz vedno francoski in je še francoski.“ Ali bi ne bila taka trditev gorostasna neumnost, ki bi zaslužila, da bi se njen imejitelj imenoval za patrona vseh norcev?! Da se je 31. marca 1914 po Napoleonovem porazu vršil sijajen vohod združenih armad v Pariz, je zgodovinsko dejstvo, ki se ne da zanikati. Zgodovinsko dejstvo je pa tudi ozdravljenje Petra de Rudder. O tem dogodku je župan občine Jabbeke v zvezi z občinskimi svetovalci in drugimi veljaki izdal to-le potrdilo: „Mi podpisani, župljani duhovnije Jabbeke, izjavljamo: Peter Jakob de Rudder, rojen in bivajoč tukaj, star 52 let, je imel zlomljeno podkolenčnico. Dne 16. februarja 1867 mu je bilo padlo na nogo drevo. V sled tega se mu je noga tako zlomila, da mu nobeno zdravniško sredstvo ni moglo pomagati. Zdravniki so nad njim obupali in so rekli, da je neozdravljiv. Tako so sodili vsi, ki so ga poznali. Priporočil se je lurski Materi božji, ki jo časte v Oostackerju. Od tam se je povrnil ozdravljen in brez bergelj. Lahko je delal vse, kakor preden se je ponesrečil. Izjavljamo, da se je to naglo in čudovito ozdravljenje zgodilo dne 7. aprila 1875. — Jabbeke, dne 15. aprila 1875. Občinski pečat. Dr. Hoedt, župan.“ Podpisanih je še 12 veljavnih mož, med njimi župnik Sloek, svobodomislec P. de Sorge in graščak Vikomt du Bus de Gisignies, ki prej ni veroval v čudeže. Petra je preiskal zdravnik dr. Affenier, ki ga je prej brezuspešno zdravil, sedaj pa izjavil: „Česar zdravnik ne zmorejo, more Marija. Če človek vidi tak čudež, čuti, kako se iz nevernika spremeni v zopet vernega“. Preiskal ga je tudi zdravnik dr. von Hoestenbergh, ki je v zvezi z drugimi zdravniki ves ta slučaj, tudi preiskavo Petrove noge z Röntgenovi-

mi žarki eno leto pred Petrovo smrtjo in kostonovno preiskavo noge po smrti — Peter de Rudder je umrl na pljučnici 22. marca 1898 — ob novem letu 1900 popisal v belgijskem medicinskem znanstvenem listu. Vkljub vsem tem dejstvom pa ščevka ptujška prismođa: „Nič ni res. Se bedak ne bo tega verjel!“

Ravno tako resničen je slučaj Gargan. V noči od 17. na 18. decembra 1899 se je pripetila tista železniška nesreča, ki mu ni sicer vzela življenja, pa zdravje, pred vsem zdrave ude. V anžulenski bolnici, kamor so ga zanesli, se je njegova bolezen sluhševa la vedno bolj in bolj. Ves spodnji del života je bil kakor neobčutljiv, udje trdi; bil je hrom od pasu. Zdravnik je menil, da je stisnjen hrbtni mozeg, in zato je silil, naj se navrtva hrbtnica; toda ranjenec ni hotel dovoliti operacije. Čez 20 mesecev zapusti bolnišnico kot neozdravljiv bolnik, zavedajoč se, da gre umret. V Lurdu, kamor se poda z drugimi na romanje, dobi 20. avgusta 1901 zdravje. Če „Štajerc“ noče verovati, da se je to zgodilo na izreden način vsled Marijine priprošnje, prosto mu; naj ta slučaj drugače razloži, če ga more in zna. Dejstev pa ne sme zanikati. Bolezen in ozdravljenje pošnega uradnika Gargana spričuje med drugim tudi pariško-orleanska železnična družba, ki mu je morala izplačati 60.000 frankov odškodnine in se zavezati, da mu bo plačevala do smrti pokojnino letnih 6000 frankov; ko pa je izvedela, da je Gargan v Lurdu tako nenadno ozdravel, se je branila dalje plačevati, vsled česar je prišel spor pred sodišče. Gargan še živi ter je sedaj prostovoljni bolniški strežnik v Lurdu. To so dejstva, ki se absolutno ne dajo spraviti s sveta. Kje je torej „drzna hinavščina“, ali pri nas, ki kot resnicoljubi priznavamo ta dejstva, ali pa pri „Štajercu“, ki jih v svoji naravnosti smešni neverni zagrizenosti kratkomalo zanika?

Zabavno neumen je tudi način, kako se „Štajerc“ hoče otepti pričevanja angleško-protestantovskega lista „Daily Mail“, ki ima navado, poročati o vseh izrednih lurskih ozdravljenjih in je 15. septembra 1913 poročal o onih treh slučajih, o katerih smo poročali v predzadnji številki. Ptujski „napredni“ list tako-le modruje: „Jaz, „Štajerc“, pravim, da angleški protestantovski list ne more tako pisati. Ker pa jaz, „Štajerc“, tako pravim, zato ta list tako ne piše.“ Ali ni to modrost, ki zasluži, da bi se ji dalo patent! Vsekako bo morala Südmarka, ki vsak mesec z velikimi svotami podpira ptujško nemškutarsko glasilo, še globlje posegati v žep, da bo nasičevala to čudovito nemškutarsko modrost. Dosedaj se angleški list ni zmenil za „Štajerca“ in njegove lurske težave. Upravičeno dvomimo, da bi to storil v bodoče.

V veliko zabavo nam je vrhu tega razkladanje „Štajerčevega“ velikega verskega znanja. Z važnostjo svobodomiselnega in profirkščanskega naklonjenega učenjaka „Štajerc“ pondarja, „da protestanti Marije v Očenaši ne imenujejo“. O, ti brunna štajerčijanska duša, ali ne veš, kaj je Očenaša? Saj vendar tudi mi katoličani Marije ne imenujemo v Očenaši, temveč v Češeni Mariji! Na sumu te imamo, da Očenaša ravno tako malo moliš kot Češeno Marijo.

„Se bedak ne bo tega verjel!“ — to je stališče „Štajerčeve“ napram čudežem. S tem stališčem se je „Štajerc“ postavil čisto izven krščanstva. Iz tega njegovega nekrščanskega stališča čisto naravno sledi njegova mržnja zoper Lurd in skrunjevanje Marijine časti. Kaj pa iz tega sledi za vsakega vernega katoličana napram „Štajercu“, je jasno in ne potrebuje dokazovanja, temveč dejanja. Kdor še kaj da na Boga, na vero, na Mater božjo, ta ne bo tega nekrščanskega lista prebiral in še manj podpiral. Skrunjevalec Marijine časti ne sme biti v nobeni krščanski hiši! Veliko krivdo pohujšanja si nakopljejo na svojo vest stariši, ki imajo ta list v svoji hiši, in sploh vsi, ki ga dajo mladini v roke. S ptujskim grdnom na smetišče!

Razne novice.

Godovi prihodnjega tedna.

5. Nedelja, 6. postna (cvetna). Vincencij. — Nedeljski ev.: Jezusov prihod v Jeruzalem. Mat. 21, 1-9.
6. Ponedeljek. Sikst, papež.
7. Torek. Herman, sp., Eberhard.
8. Sreda. Albert, škof.
9. Četrtek. † Veliki četrtek.
10. Petek. † Veliki petek.
11. Sobota. † Velika sobota. Leo.

* **25letnico** kot župnik pri St. Vidu na Planini obhajal je 1. aprila vič. g. kn.-šk. duh. svetovalec Anton Ribar. Koliko je storil v teku 25 let za versko in narodno probujo svojih župljanov, j gotovo zapisano z zlatimi črkami v knjigi življenja. Tudi trg Planina se ima njemu zahvaliti za lastno župnijo. V strahu smo bili župljani za svojega dobrega župnega pastirja, ko se ga je lansko leto huda bolezen lotila na nogi, toda Usmiljeni bi tje v Gradcu so nogo ozdravili in nam v neizmerno veselje poslali našega gospoda zdravega in čvrstega domov. — Vsemogočni Bog, v čegar rokah je naše življenje in ki določaš meje našega bivanja na zemlji, podeli milostljivo našemu predobremu gospodu župniku preživeti med nami še mnogo let v neskaljenem miru, sreči in veselju!

* **Pogreb č. g. Davorina Tomažič.** Od St. Petra pri Radgoni. Kakor smo že na kratko poročali, je umrl v radgonski bolnišnici na sušici č. g. D. Tomažič, tukajšnji domačin iz Dedinec. Bil je kaplan pri Sv. Petru pri Mariboru, pa je moral zaradi bolezni izstopiti iz službe in se podati v začasni pokoj. Iskal si je zdravja v Iki, pri Usmiljenih bratih v Gradcu in

v Hörgasu. Ko je izprevidel, da ne najde nikjer pomoči, podal se je po nasvetu svojega brata, č. g. Alojzija Tomažič, kaplana v Radgoni, v ondojno bolnišnico, kjer je dne 24. sušca zatisnil svoje ruden oči. Trepel je namreč jako dosti, a vendar vse s čudovito potrpežljivostjo. Pri pogrebu, ki se je vršil dne 26. sušca, ob 10. uri dopoldne, se je zbralo 20 lavantinskih in sekovških duhovnikov. Slovo mu je govoril vlč. g. dekan Vollmaier iz Lučan, ki mu je pred 7 leti pridigoval tudi za primicijo. Od gg. kolegov sta prišla A. Vedečnik in K. Seško. Mladeniška in dekliska Marijina družba in jako velika množica vernega ljudstva ga je spremljala na pokopališče k zadnjemu počitku. N. v m. p.!

* **Osebnosti.** Deželni odbor je imenoval gosp. A. Peršuh-a definitivnim živinozdravnikom v Braslovcah. — Za provizoričnega oskrbnika v sirotišnici v Hartbergu je imenovan g. Kačnik, pristojen v Griže pri Celju.

* **Zivinozdravnik g. Lebnik** je dobil enoleten dopust, da odsluži vojake.

* **Slovenska občina brez občinskih doklad.** Prijatelj lista nam poroča, da si je občina Žikarce pri Sv. Barbari piže Maribora tekomet toliko prihranila, da za l. 1914 nima nikakih občinskih doklad. Občina tudi slovenski uraduje. V občinskem odboru so naši pristaši. Naj bodo Žikarce v vzgled drugim občinam v naši domovini!

* **Krščanski nauk v pruskih nadaljevalnicah.** V pruski zbornici je bil z velikansko večino glasov sprejet predlog, naj bo vlada na roko vsem občinam, ki hočejo v učni načrt nadaljevalnih šol sprejeti tudi krščanski nauk. Kaj, ko bi „Štajerc“ tudi v dobrih rečeh posnema Pruse?

* **Delo katoliških misijonov.** V Kongu, afriški državi, ki je last Belgije, so ustanovili jezuitje že veliko občekoristnih zavodov, in sicer: bolnic 7, lazarete 4, ljudskih šol 7, šol za zamorce 61, vseučilišče 1, nadaljevalne šole 3, strokovnih šol 6. Liberalci vpijejo proti redovom, pa so vendar-le zelo koristni za človeštvo.

* **Umor misijonarjev.** Na otoku Mallikolo pri Avstraliji so domačini-d'vjakci umorili 6 učiteljev-misijonske postaje in jih pojedli.

* **Francoski bogotajci** padajo v svojem sovraštvu do katoliške vere vedno globlje. V Corneillsu je občinski odbor, ki obstoja iz samih svobodomislecev, za katerimi korakajo naši liberalci, na steno občinske šole dal pritrditi križ pod tarčo, na katero so merili dečki pri strelnih vajah. Strašna kazen božja ne bo izostala.

* **Nemška politika.** Nemčija neprestano hujška avstrijsko-nemško javnost v sovraštvo do Srbije, sama pa dela tam lepe kupčije. Sedaj je Srbija zopet naročila v Nemčiji 4 milijone kilogramov pšenice za armado in nemško časopisje zunaj v cesarstvu je jako zadovoljno s Srbi, ker so tako dobri odjemalci.

* **Nemški cesar Viljem** se je, kakor poročamo v članku „Naša zaveznika“, prav sovražno izrazil proti katoliški veri. Sedaj poroča „Berliner Tagblatt“, da se ono mesto v pismu na henesko grofca Anu glasi še hujše, in sicer: „Ti hočeš prestopiti k onemu praznoverju, ki je sovražim iz dna svojega srca in katero izkoreniniti smatram za nalogo svojega življenja“. Sovraštvo nadutega Prusa je torej veliko, toda katoliška cerkev bo še tudi cesarja Viljema preživela. So si že večji in pametnejši možje opraskali prste na Petrovi skali!

* **V tem grmu tiči zajec.** C. kr. namestnija v Gradcu je ustanovila svojo tiskarno, toda ne na svoj račun, temveč na račun davkoplačevalcev. Da bo imela ta tiskarna več dela, hoče upreči vse občine, šole, krajne in okrajne šolske svete itd. itd. V 8. številki „Naredbenega lista“ že poziva občine, naj si naročijo tiskovine v domovinsko-pravnih zadevah. Občine so samoupravne, one si naročajo svoje tiskovine, kjer bočejo. Namestnija pa ima tu svoje ponemčevalne namene vmes. Slovenske občine si naročajo samoslovenske tiskovine v slovenskih tiskarnah, kjer dobe za služek Slovenci. V namestnijski tiskarni v Gradcu pa so nastavljeni Nemci in tam tiskajo za slovenske občine dvojezične tiskovine, v kakih 20 letih pa bodo slovenski jezik izpodrinili in tudi za nas Slovence tiskali samonemške tiskovine. Slovenske občine, ostane s svojimi naročili pri slovenskih tiskarnah ter se ne dajje upregati v odvisnost nemštva. Dvojezičnost je vedno na kvar slovenskemu jeziku.

* **Slovenski denar v službi Nemcev.** Na Slovenskem Štajerskem je več posojilnic, ki so članice nemške Zadrudne Zveze v Gradcu. Te posojilnice koristijo Nemcem, a Slovincem škodujejo; kajti one dobivajo denar od Nemcev ter jim morajo zato obresti plačevati, tudi svoj čisti dobiček in rezervni zaklad nalagajo v Gradcu. Razu tega morajo jemati svoje tiskovine in knjige pri nemški Zvezi, torej dobe ta služek zopet nemške tiskarne in nemški knjigovezi. Slovenske tiskarne in slovenski knjigovezi pri tem ničesar ne zaslužijo. Nemška Zveza v Gradcu noče s slovenskimi posojilnicami slovenski dopisovati ter jim tudi na zahtevanje ne da slovenskih tiskovin, ona celo trdi, da je njen poslovni jezik nemški. Tudi oddaja svoje službe le Nemcem, od katerih zna samo oden slovenski. Čuditi se je velikanski slovenski slepoti, ki je slovenske posojilnice vpregla v nemški jarem in je svoje slovenske zadrudne zveze prezirala. Hvala Bogu, da je teh posojilnic na Slovenskem Štajerskem primerno malo. Naše težišče se mora nagibati k materi Sloveniji, ne pa h krivičnemu Gradcu.

* **Posnemajmo!** V roki imam letak, podpisan od centralne komisije združenih nemških delavskih or-